

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 30)

*Cỏ cây nát ngọn ân cần
Mai là một, nghĩa cũng gần gũi nhau
Rượu khan giọt cạn giọt trào
Rượu phân ly, giọt nghẹn ngào giữa tim.*
(Thơ TNH)

Dẫu cho những lời anh Công từng một lần luận bàn về lá số tử vi của TNH, tâm trạng tôi vẫn không rời thoát được sự tuyệt vọng. Đặc biệt vào đêm **Chủ nhật ngày 11/2/1996, (23 Tết)** sự tuyệt vọng rõ ràng lên đến cao độ khi tôi lại lên "làm phiền" TNH như lời TNH nói.

Tôi không biết phải hành xử thế nào cho đúng?

Tôi bảo thẳng với TNH:

"Em thú thật, một nửa con người, em muốn níu kéo bố, tin rằng cái tâm hồi cải thành thật của mình sẽ làm hanh thông cuộc sống và chúng ta lại tìm ra hạnh phúc. Nhưng nửa kia, em chỉ muốn để bố ra đi khi hình dung rất rõ sự đau khổ kinh khủng tất phải đưa đến cho em nếu bây giờ giữ bố lại. *Bố sẽ không hề hấn* gì nếu cứ tiếp tục một đời sống vợ chồng kiểu đó, nhưng còn em, em sẽ hoặc rơi vào trạng thái điên loạn, hoặc sẽ tự tử. Vậy, để bố ra đi, **em chỉ một lần đau khổ**. Thời gian phơi pha làm lãng quên tất cả. Chứ giữ bố lại, trái tim em vẫn cứ ươm mù hoài hoài."

Khi thốt lên những lời ấy, giữa cái đầu tôi vang vang câu nói của anh Công: "*Cái nợ vợ chồng chưa dứt. Ít ra là trong hai năm tới, nỗi khổ đau của chị sẽ lên đến tột bậc.*"

Tâm trạng vô cùng tuyệt vọng, tôi thấy mình giống như kẻ đang bị giam trong một căn phòng rất nhỏ, cửa khóa kín, bốn bức tường toàn bằng sắt. Rõ là tuyệt vọng, tuyệt vọng cùng cực. Đôi mắt tôi cứ đăm đăm nhìn con dao có cái mũi rất nhọn, TNH thường dùng trình bày bài vở, đặt trên bàn viết. Tôi tự biết trí óc mình đang bắt đầu có cơ nguy hiểm.

Khi ấy là 12 giờ rưỡi khuya. TNH xin tôi xuống lầu để cho TNH ngủ. Tôi vẫn ngồi im, tâm tư ngơ ngẩn. Tự hỏi mình đang đi tìm cái gì đây? Hạnh phúc? Nghệ thuật? Hoàn toàn sai lạc! Và sự sai lạc này tôi chỉ kịp nhìn ra trong một giây thật ngắn. **Điều tôi mong mỏi làm được ngay chính lúc bấy giờ là sự giải thoát tâm trí khỏi cái vòng rối rắm**. Tôi nghĩ đến 60 viên Valium 10mg trước nay vẫn giữ gìn như một báu vật, trong khi đôi mắt vẫn lăm lăm nhìn vào con dao đặt trên bàn.

Đột nhiên nghe TNH nói:

"Nếu em không để bố ngủ thì bố sẽ mặc áo bỏ đi ra khỏi nhà ngay."

Con tuyệt vọng tức thì bùng vỡ, tôi lao đến, chụp con dao nhọn, đâm lia lịa vào cánh tay trái mình nhiều nhất. Máu chảy rùng rùng những dòng thắm đỏ. Con khổ đau cũng dần dịu xuống theo những vết đau thịt da đang mạnh mẽ dâng cao.

TNH từ trên giường phóng xuống, chụp cánh tay tôi nắm chặt, miệng hét lớn:

"Sao em làm như vậy?"

Thái độ đầy hốt hoảng, TNH cầm cuộn giấy lau miệng, vụng về xé ra, bó vào những vết đâm đang chuyển sang trạng thái rần rần nhức buốt. Những giòng máu đỏ vẫn ứa nhanh khỏi các ngón tay TNH, thấm qua làn giấy.

Tôi bình thân nói:

"Những nhát dao này đã cắt đứt tâm tình em."

Tôi nói thật. Từ lúc ấy trở đi, tôi biết mình **đã sẵn sàng đổi diện** với những thống khổ về sau còn dữ dội hơn trong cuộc đời mình.

Tôi thất thểu xuống lầu. Một bên vai gằn như tê liệt hẳn. Máu từ các vết thương tuôn ra không ngừng. TNH bước theo sau, bó chúng lại bằng những miếng băng keo vụng về chấp vá.

Nằm cạnh Âu Cơ, cả tâm lòng tôi ngập tràn tuyệt vọng. Tỉnh giấc nhiều lần giữa đêm, lần nào cũng nghe đau nhức vô cùng nơi cánh tay, và cả luôn giữa trái tim.

Sớm hôm sau dậy đi tắm, tôi thấy có tới 7 vết đâm, vết sâu nhất vẫn còn rùng rùng máu chảy. Tâm trạng lại rơi vào vũng cực kỳ tuyệt vọng.

*

**

Cánh tay tê nhức, những vết máu vẫn rỉ ra từng giọt đậm, cơn sốt bắt đầu dâng, tôi trốn lên căn gác TNH nằm ngủ, tránh mặt không cho Mẹ biết những gì đêm qua vừa xảy.

Nào dè lúc 10 giờ sáng TNH từ sở làm về nhà, nhìn thấy tôi đang nằm ngủ trên giường. Tôi không dám nhìn nên không biết về mặt TNH ra sao khi ấy, chỉ nghe bảo đưa tay ra để TNH băng bó vết thương.

[]